

Blogpost: Het literaire leven, een presentatie

Gepubliceerd op www.clairepolders.com, mei 2008

Daar sta je dan, op je hakjes, te midden van schrijvers, journalisten en muzikanten. Je herkent gezichten, maar je weet niet meer welke namen daarbij horen en de mensen die je kent van foto's op een achterflap, kennen jou niet.

Naast je staat de enige schrijfster die je een vriendin durft te noemen en ook al voeren jullie doorgaans diepzinnige dialogen over het leven en de liefde, nu kijken jullie elkaar schaapachtig aan en maken af en toe volslagen overbodige opmerkingen zoals 'Wat is het hier druk hè!' en 'Volgens mij staan we in de weg.' Intelligentie en creativiteit sterven onder de zenuwen – zenuwen waarvoor? Je hoeft niet eens op te treden. Het is armzalige verlegenheid waar jij last van hebt.

Het eerste glas wijn helpt en je spreekt jezelf moed in. Het was de bedoeling je bij binnenkomst al aan de redactie voor te stellen, maar omdat ze onderling in gesprek waren en jij je nogal bekeken voelde, liep je snel en zwijgend de zaal in. Maar straks, straks ga je op hen af – ze moeten weten dat je aanwezig bent. Want geef toe, zo vaak kom je niet op presentaties en wie thuisblijft, raakt nooit bekend.

Er wordt goede muziek gespeeld en er wordt mooi gezongen, een welkome afleiding die je een beetje ontspant. Daarna val je met je neus in de boter, want plots zie je drie schrijvers staan die je redelijk goed kent en die je bovendien (op de wang) durft te zoenen. Maar eerlijk is eerlijk, zij staan er ook nogal onhandig bij en het blijft zoeken naar een onderwerp.

Gelukkig begint daarna de muziek weer en ben je drie glazen wijn verder. Je schudt her en der een hand, maar blijft toch vooral loeren, totdat de eerste gasten al weer naar huis gaan.

Het wordt tijd dat je in actie komt. Als je hier blijft staan, met dat kleine clubje auteurs dat je kent en met wie het best gezellig is geworden, zul je nooit andere schrijvers leren kennen en zul je jezelf vanavond voor de kop willen slaan.

Binnen een half uur heb je je aan vier mensen voorgesteld en sta je zomaar oog in oog met twee wat bekendere schrijfsters. Voor de een heb je respect, wat je nogal onhandig duidelijk maakt door wat vage complimenten te maken over haar laatste roman. Over de ander heb je nog geen oordeel, al voel je je door haar niet helemaal serieus genomen, want je bent in haar ogen vooral jong, bedreigend misschien - een dreiging die zich uit in grapjes over dat zij (die twee wat bekendere schrijfsters) oude dames zouden zijn, terwijl jij alleen denkt 'ik wou dat ik eindelijk eens als vrouw en niet meer als meisje werd gezien' (maar die gedachte neem je een minuut later al weer terug, want op een dag word je vanzelf veertig, dus je kunt maar beter van je jeugd genieten).

Je kijkt nog eens om je heen, laat je introduceren bij een redacteur van een interessant tijdschrift, die geen redacteur meer blijkt te zijn, en doet op de valreep nog een voorstel voor een artikel bij een andere redacteur van een ander interessant tijdschrift. Tevreden verlaat je de presentatie, maar onderweg naar huis constateer je droevig dat schrijvers toch maar eenzame mensen zijn.